

того Ж, вважаємо, що врахування зазначених параметрів поставатиме однією із передумов вдосконалення діяльності кожного працівника органів внутрішніх справ України та виведенню його діяльності на якісно новий рівень відповідно до міжнародних стандартів.

Таким чином, вважаємо за необхідне акцентувати увагу на тому, що дієвість і ефективність атестації працівників органів внутрішніх справ України безпосередньо залежить від критеріїв оцінки їх діяльності та методик її проведення.

Проте, необхідно звернути увагу на відсутність єдиної системи критеріїв оцінки діяльності працівників органів внутрішніх справ України. На нашу думку, з урахуванням вищезазначеного, до єдиної системи критеріїв оцінки діяльності працівників органів внутрішніх справ України слід включити наступні:

- професійні вміння, а саме: здатність до критичного аналізу ситуації, вміння давати експертні оцінки, тактовно і ефективно спілкуватися, оцінювати потреби; творчо розробляти матеріали, ефективно і переконливо висувати ідеї та обмінюватися ними; працювати у команді;

- ділові якості, а саме: вміння планувати; організовувати персонал; координувати діяльність, вести переговори;

- стан здоров'я та фізична підготовленість, уміння володіти табельною зброєю, прийомами рукопашного бою, спеціальними засобами індивідуального захисту та активної оборони, здатність переносити психофізичні навантаження та труднощі служби;

- особистісні якості, а саме: відданість справі, цілеспрямованість, оптимізм, діловитість, чесність, дисциплінованість, відповідальність, тактовність.

З метою вдосконалення оцінки професіоналізму працівників органів внутрішніх справ України під час проведення атестаційної процедури необхідно розробити професійно-кваліфікаційні характеристики за кожною передбаченою типовими штатами МВС України посадою працівника органів внутрішніх справ України. На нашу думку, наявність таких характеристик позбавить суб'єктивізму з боку окремих керівників органів і підрозділів внутрішніх справ України при визначенні рівня професіоналізму того чи іншого працівника, оскільки це будуть єдині вимоги до оцінки знань та умінь персоналу ОВС. Також вбачається за доцільне з метою вдосконалення процедури атестації працівників органів внутрішніх справ України створити систему позитивної мотивації до високопрофесійного та добросовісного проходження служби в органах внутрішніх справ; створити банк кваліфікаційних оцінок претендентів на зайняття більш високої посади в органах та підрозділах системи МВС України.

Одержано 16.09.2014

УДК 811.111

Тетяна Миколаївна АРТЕМЕНКО,
*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри іноземних мов № 2*

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого;

Ірина Петрівна ЛИПКО,
*кандидат філологічних наук, доцент,
завідувач кафедри іноземних мов № 2*

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

До проблеми пошуку шляхів навчання ефективного мовленнєвого спілкування іноземною мовою

Однією з провідних тенденцій сучасної методики викладання іноземної мови є пошук шляхів навчання ефективного мовленнєвого спілкування під впливом ідей гуманізації навчального процесу. Мова при цьому розглядається як інструмент, який людина використовує у своїй діяльності з метою комунікації, при цьому комунікація набуває певних нових акцентів. Основною специфічною рисою взаємодії викладача та студента у процесі формування навичок усного іноземного мовлення є те, що у центрі взаємовідносин знаходиться феномен спілкування. Така постановка питання є дуже актуальною у зв'язку з розширенням міжнародних контактів студентів українських ВНЗ.

При комунікативному підході до навчання іноземної мови у центрі уваги знаходиться людина, конкретна мовна особистість з її комунікативними намірами, які отримують втілення у мовних творах. Основним об'єктом вивчення при цьому є мовне спілкування, мовна комунікативна діяльність, що повинна бути предметом розвитку у процесі навчання іноземної мови.

Перевага комунікативного підходу до навчання іноземних мов полягає у тому, що закономірності організації мови виводяться при аналізі реального функціонування мовних одиниць з урахуванням дії соціальних, психологічних, лінгвістичних та екстралінгвістичних факторів, завдань та досвіду комунікантів.

Комунікативний підхід до навчання іноземних мов включає урахування прагматичних аспектів, відображає комунікативні призначення мовної одиниці, її співвідносини з поведінкою й діяльністю людини. Мовна діяльність залежить від предметної діяльності людини і характеризується певною метою і завданнями. При функціонально-комунікативному підході до навчання іноземної мови робота викладача

орієнтована на навчання діалогічного мовлення, тому що діалог - це комунікація, взаємодія, контакт.

Навчання діалогічного мовлення спрямовано на вивчення закономірностей розгортання діалогу, на виявлення тематичної організації спілкування та розуміння умов успішної комунікації. Такий підхід до навчання діалогічної форми спілкування передбачає вивчення змістовних та композиційних сторін конкретних мовленнєвих актів, дослідження інтенціональних структур діалогу, які обумовлюють стратегії і тактики комунікантів, аналіз комунікативних інтенцій адресанта і адресата.

Система вправ, які спрямовано на оволодіння навичками діалогічного мовлення, передбачає:

- аналіз широкого спектру варіювання реплік діалогу, яке лежить в основі породження різноманітних висловів і зумовлює своєрідність структурно-семантичної організації висловлювання, відбір мовних засобів, специфіку комунікативних різновидів реплік;

- оволодіння навичками використання ініціальних мовленнєвих актів з прагматичною настановою на низький ступінь впливу, які передають змістовно-фактичну інформацію про факти, події, процеси, що відбуваються в навколишньому світі; виділення в корпусі мовних засобів метакомунікативних висловлювань, аналіз фактичної функції;

- опанування навичок використання мовленнєвих актів з прагматичною настановою на високий ступінь впливу, які передають змістовно-концептуальну інформацію з повідомленням про індивідуально-авторське розуміння подій, процесів, фактів та авторське ставлення до них;

- виділення специфікаторів прагматичної настанови мовця в конкретному тексті;

- розмежування різних типів мовленнєвих актів, яке базується на категорії оцінки; виділення мовних засобів вираження оцінки та способів її інтенсифікації (паралінгвістичних, морфологічних, лексичних, синтаксичних);

- аналіз простих й складних (комплексних й композитних) мовленнєвих актів; виділення можливої конфігурації щодо місця констатива-тези і констатива-обґрунтування;

- аналіз факторів, які обумовлюють прагматичну варіативність ініціальних реплік: типів номінацій, засобів інтенсифікації оцінки, специфікаторів прагматичної настанови адресанта у конкретному тексті;

- виділення засобів експресивного синтаксису, що дозволяє адресанту з максимальною ефективністю висловити ставлення до повідомлення й викликати потрібну йому реакцію адресата,

- діагностування в певних контекстуальних умовах ознаки позитивності/негативності яка являє собою релевантний фактор у побудові та аналізі багатьох прагматичних типів речень;

- вивчення стратегій адресата, що відображають основні види соціальних процесів, на яких базуються міжособові контакти, при цьому асоціативно-спрямовані стратегії відображають прагнення адресата до співпраці, створення найбільш сприятливих умов для комунікації і ґрунтуються на унісонному характері взаємозв'язку реплік; дисоціативно-спрямовані стратегії передбачають контрадикторний характер взаємозв'язку реплік і висловлюють негативне ставлення адресата до змісту ініціальної репліки.

Мовні засоби добираються і застосовуються згідно з функціонально-семантичними моделями висловлювань адресата та адресанта. Різноманітність реплік адресата, які стимульовані репліками адресанта, у багатьох випадках демонструє його позитивне ставлення до мовної дії і отримує свою реалізацію у ряді тактик: тактиці прямої кореляції, конкретизації, тактиках узагальнення та пояснення. Негативне ставлення до репліки адресанта реалізується тактиками непрямої відповіді, недоречності висловлювання, ретракції та протиставлення.

Одержано 20.09.2014

УДК 342.5

Євген Анатолійович БЕЗКРОВНИЙ,
аспірант кафедри організації роботи та управління в органах прокуратури Національної академії прокуратури України

Внутрішній контроль в органах прокуратури України стосовно забезпечення права громадян на звернення

Виходячи із трактування статті 15 закону України «Про прокуратуру», Генеральний прокурор України спрямовує роботу органів прокуратури і здійснює контроль за їх діяльністю. В розвиток наведеної правової норми наказом Генерального прокурора України № 9гн від 21 червня 2011 р. «Про організацію роботи з розгляду і вирішення звернень та особистого прийому в органах прокуратури України» передбачено здійснення контролю за порядком і строками вирішення у структурних підрозділах центрального та обласних апаратів депутатських документів, звернень громадян та юридичних осіб з особистого прийому керівництва, за наявності підстав вживати заходів щодо усунення виявлених порушень.

Водночас закон України «Про прокуратуру» і галузеві накази Генерального прокурора України не розкривають поняття внутрішньої, контрольної діяльності прокуратури в цілому і, зокрема, у сфері забезпечення права громадян на звернення.